

[Kjeld Olesen.]

andre må spørge: hvad har man egentlig forestillet sig? Man må vel have lavet nogle beregninger. Hvordan vil det virke på betalingsbalancen? Og ikke mindst må vi gå ud fra, at man da har forsøgt at finde ud af, hvad virkningen vil være for ledigheden. Det har vi ikke fået at vide. Vi må spørge: kan vi få det at vide nu?

Når socialdemokratiet lavede sin helhedsplan, var det fordi vi ikke passivt ville iagttage, at regeringen intet foretog sig. Den økonomiske helhedsplan er ikke noget alternativ til regeringens politik, for vi mener ikke, at regeringen har nogen egentlig økonomisk politik. Helhedsplanen er i virkeligheden det eneste forslag, der medtager alle de vigtige dele af landets økonomi. I helhedsplanen peger vi på nødvendigheden af en indkomspolitik. Med det forlig, der nu er indgået, og ved sin passivitet har regeringen imidlertid gjort det vanskeligt, måske helt umuligt, at nå et resultat.

Indkomspolitik må være forbundet med økonomisk demokrati, hvor udgangspunktet må være det forslag, som arbejderbevægelsen er kommet med, som fagbevægelsen og socialdemokratiet har lavet i fællesskab. Indkomspolitik vil kun være holdbar, hvis den medtager alle former for indkomster, også avancer, udbytter og andre arbejdsfri indtægter. Indkomspolitik må indeholde en aktiv jordpolitik, der sætter ind over for de kraftige værdistigninger, der jo er en væsentlig årsag til, at vi har inflationen. Indkomspolitik må også indeholde en aktiv kapital-markedspolitik. Sidst, men ikke mindst: forudsætningen for en indkomspolitik må være en accept fra lønmodtagernes organisationer.

Situationen forværres fra dag til dag. I dag 50.000 arbejdsløse, om kort tid 80.000. Hundrede tusinder vil gå i en konstant frygt for at blive ramt. Statsministeren kan ikke på tv smile sig igennem denne frygt. Der skal mere til, mere end regeringen evner.

Gede (FP):

I statsministerens redegørelse bemærkede jeg ordene om, at det danske folk vågent og kritisk følger det arbejde, som udrettes i regering og folketing. Da jeg læste det, glædede jeg mig virkelig over, at statsministe-

ren nu, noget sent synes jeg nok, var kommet til denne erkendelse, for det var netop erkendelsen heraf, der var en af hovedårsagerne til, at hovedparten af fremskridtspartiet forleden fredag ikke kunne tage noget medansvar for regeringens såkaldte skattelettelser med tilhørende besparelser. Ved at vende det lidt mere fandt vi ud af, at det, der forelå, i virkeligheden var en gang økonomisk kvaksalveri, og vi er ganske overbevist om, at det vil befolkningen meget hurtigt finde ud af.

Hvis man havde gennemført skattelettelserne ved at give en skattefri bundgrænse på 19.000 kr., således at man totalt havde fritaget folkepensionister for at betale indkomstskat, og lærlinge og andre med meget lav indkomst, og man på den måde virkelig havde hjulpet, hvad skal vi sige, hele lavtlønsgruppen, så ville de besparelser, som er foreslået, og som det er meningen skal finansiere disse skattelettelser, have været socialt forsvarlige. Men det må vist kaldes social politik at gennemføre sociale nedskæringer, der rammer de dårligst stillede og så dele besparelsernes provenu ud som skattelettelser til folk med højere indtægter, for det er jo i virkeligheden det, der i høj grad er regeringens hensigt. Jeg tror derfor, jeg kan spå i hvert tilfælde nogle af disse besparelsesforslag en temmelig tung gang igennem tinget.

Den skatteskala, der blev vedtaget, var udtryk for den sædvanlige kortfristede stemmekøbspolitik, dette at dele nogle såkaldte skattelettelser ud til de kredse af befolkningen, hvor man sædvanligvis selv henter sine vælgere, og så i øvrigt give pokker i helhedens interesser. Og hvad er da helhedens interesser? Ja, det, Danmark har brug for, er, at vores eksport bliver forøget. Det, vi har brug for, er, at vi får flere mennesker ansat i eksporterhverv og i importkonkurrerende erhverv. En væsentlig årsag til vores valutavanskeligheder og til den voksende arbejdsløshed er vores omkostningsniveau, og hvorfor ikke sige det rent ud: vores lønniveau er steget stærkere i Danmark end i en stor part af de lande, vi konkurrerer med.

En skattelempelse, der, som det nu er sket, fordeles som en meget, meget lille sommerbyge ud over alle indkomstgrupper, har ikke nogen evne til at lette overens-